

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Oboer/10/2023
Identifikačné číslo spisu:	8409205739
Dátum vydania rozhodnutia:	22.08.2024
Meno a priezvisko:	Mgr. Soňa Pekarčíková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:8409205739.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Sone Pekarčíkovej a členiek senátu JUDr. Beaty Miničovej a JUDr. Jaroslavy Fúrovej v exekučnej veci oprávnenej obchodnej spoločnosti CASH +, s.r.o., Moldavská 8, Košice, IČO: 36 175 951, zastúpenej advokátom JUDr. Jurajom Špirkom, Nerudova 6, Košice, proti povinným: 1/ N. J., narodenému X. X. XXXX, I. XXX, E., 2/ N. J., Y. XX. Z. XXXX, I. XXX, E., o vymoženie 3 661,55 eura s príslušenstvom a trov exekúcie, vedenej na Okresnom súde Poprad pod sp. zn. KK-2Er/1003/2009, o dovolaní oprávnenej proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove zo dňa 18. mája 2023 č. k. 9CoE/58/2022 - 127, takto

rozhodol:

- I. Dovolanie oprávnenej o d m i e t a.
- II. Povinným nárok na náhradu trov dovolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

1. Pôvodne okresný súd Kežmarok, v súčasnosti už Okresný súd Poprad (ďalej aj ako „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) uznesením zo dňa 2. februára 2022 č. k. 2Er/1003/2009-96, exekúciu vedenú súdnym exekútorom JUDr. Rudolfom Krutým, PhD. pod spisovou značkou EX 10258/09 zastavil s tým, že súdnemu exekútorovi JUDr. Rudolfovi Krutému, PhD. priznal trovy exekučného konania v celkovej výške 75,77 eura a povinným náhradu trov exekučného konania nepriznal.

2. Exekučné konanie iniciovala oprávnená na základe Zmluvy o mimoriadnom medziúvere č. 2727400602 a stavebnom úvere č. 2727400901 zo dňa 8. marca 2007 uzavretej medzi Prvou stavebnou sporiteľňou, a.s. ako veriteľom (právnou predchodkyňou oprávnenej) na jednej strane a povinným 1/ ako dlžníkom na strane druhej (ďalej len „Úverová zmluva“) poskytla právna predchodkyňa oprávnenej v právach veriteľa povinnému 1/ úver. Plnenie z Úverovej zmluvy bolo zabezpečené vlastnou biankozmenkou vystavenou povinným 1/. Nakoľko povinný 1/ neuhrádzal splátky úveru riadne a včas v zmysle podmienok Úverovej zmluvy, právna predchodkyňa oprávnenej odstúpila od Úverovej zmluvy a vyzvala povinného 1/ na vrátenie poskytnutých úverových prostriedkov s príslušenstvom. Keďže povinný 1/ dobrovoľne svoj peňažný záväzok nesplnil, právna predchodkyňa oprávnenej uplatnila v konaní vedenom Okresným súdom Bratislava V pod sp. zn. 1Zm/112/2009 voči povinnému 1/ a povinnej 2/ ako spoludlžníčke svoj nárok zo zabezpečovacej zmenky, ktorej zmenková suma

zodpovedala výške nesplateného úveru s príslušenstvom. Zmenkový platobný rozkaz Okresného súdu Bratislava V zo dňa 20. apríla 2009 pod č. k. 1Zm/112/2009-34 predstavoval exekučný titul, na podklade ktorého bolo vedené exekučné konanie. Oprávnená argumentovala tým, že povinným bol poskytnutý úver na jednoznačne definovaný účel (stavebný úver), pričom povinní zároveň získali štátnu prémiiu k zmluve o stavebnom sporení. Oprávnená ďalej upozornila súd, že základný zmluvný vzťah zabezpečovaný zmenkou, nemá charakter spotrebiteľského úveru v zmysle zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“), ale ide o úver spravujúci sa ustanoveniami zákona č. 513/1992 Zb. Obchodný zákonník v znení neskorších predpisov a zákona č. 310/1992 Zb. o stavebnom sporení v znení neskorších predpisov, pričom pri vystavení dotknutej zabezpečovacej zmenky a jej prijatí veriteľom neboli porušené ustanovenia Občianskeho zákonníka o neprijateľných zmluvných podmienkach a ani iné právne predpisy upravujúce obmedzenie alebo neprípustnosť zmenky vo vzťahu so spotrebiteľom platné ku dňu vystavenia zmenky. Na preukázanie týchto, skutočností oprávnená súdu predložila kópiu Úverovej zmluvy spolu s kópiou Odstúpenia od Úverovej zmluvy zo dňa 22. novembra 2007 a kópiou Dohody o vydaní a vyplnení biankozmenky č. 2727400901/20070308.

3. Napriek tvrdeniam oprávnenej súd prvej inštancie kvalifikoval vznik právneho vzťahu medzi oprávnenou a povinnými zo spotrebiteľskej zmluvy, keď pôvodná oprávnená pri uzatváraní Úverovej zmluvy vystupovala ako veriteľ v zmysle § 3 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch (podľa výpisu z obchodného registra predmetom jej činnosti je okrem iného aj poskytovanie úverov) a povinný 1/ pri uzatváraní zmluvy vystupoval v postavení spotrebiteľa v zmysle § 3 ods. 2 zákona o spotrebiteľoch, pretože z Úverovej zmluvy nevyplyvalo, že by túto uzatváral za účelom výkonu zamestnania, povolania alebo podnikania; povinná 2/ k Úverovej zmluve pristúpila ako spoludlžník. Na podporu záveru o spotrebiteľskom charaktere právneho vzťahu súd prvej inštancie upozornil na skutočnosť, že išlo o zmluvu typovú a formulárovú, ktorú uzatváral dodávateľ vo viacerých prípadoch s vopred neurčitým počtom spotrebiteľov, ktorí obsah zmluvy (poskytnutie finančných prostriedkov) podstatným spôsobom neovplyvňovali, všeobecné zmluvné podmienky boli vopred pripravené bez možnosti ich modifikácie. Za rozhodujúce pre posúdenie, či sa jedná o tzv. spotrebiteľský úver považoval súd prvej inštancie to, že sa jednalo o poskytnutie peňažných prostriedkov v prospech spotrebiteľa za odplatu.

4. Poplatok za spracovanie medziúveru, poplatok za vydanie biankozmenky a poplatok za vedenie úverového účtu boli dojednané, resp. veriteľom určené v rozpore s požiadavkou dobrých mravov na ujmu spotrebiteľa, nakoľko poplatkom chýba hospodárska ekvivalencia vo vzťahu veriteľ - dlžník. Oprávnená v konaní pred súdom prvej inštancie nepreukázala a z Úverovej zmluvy ani nevyplyvalo, za aké konkrétne služby poskytnuté veriteľom má vlastne dlžník uvedené poplatky platiť. Spracovanie úveru predstavuje prakticky administratívnu činnosť veriteľa, ktorá logicky súvisí s jeho predmetom podnikania a poplatok tak slúži veriteľovi len na úhradu jeho administratívy a za uplatnenú protihodnotu nie je spotrebiteľovi poskytovaná žiadna služba, resp. benefit. Rovnako to platí aj o poplatku za vedenie úverového účtu, z ktorého dojednania nebolo možné podľa súdu prvej inštancie zistiť, aké činnosti, resp. služby poskytnuté dlžníkovi (spotrebiteľovi) sú týmto poplatkom spoplatnené.

5. Súd prvej inštancie kládol dôraz na to, že pre spotrebiteľa je neprijateľné spoplatňovanie úkonov a služieb dodávateľa, ktorými spotrebiteľovi neposkytuje skutočné protiplnenie ale naopak, tieto sú poskytované a vykonávané vo vlastnom záujme dodávateľa. Uvedené poplatky neboli individuálne dojednané, ale boli veriteľom v zmluve dlžníkovi určené, čím tak spôsobovali značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Táto nerovnováha sa ešte výraznejšie prejavila pri poplatku za vydanie biankozmenky, ktorý veriteľ určil dlžníkovi pre prípad, že mu dlžník vydá biankozmenku. Súd nemal pochybnosti o tom, že vystavenie biankozmenky bolo v prospech veriteľa, ktorý biankozmenku za účelom zabezpečenia úveru dlžníkovi predložil na podpis, pričom mala byť vystavená ako nevyplnená s tým, že veriteľ sám aj určil podmienky, za ktorých je oprávnený doplniť chýbajúce údaje na biankozmenke. Zmenku nevystavil veriteľ, ale dlžník a jej vystavením teda neposkytol veriteľ (oprávnený) dlžníkovi (povinnému) žiadnu službu, práve naopak, vystavením biankozmenky poskytol dlžník veriteľovi zabezpečenie jeho pohľadávky zo zmluvy, pričom

veriteľ mu za to ešte určil aj zaplatiť poplatok. Súd takéto zmluvné dojednania o uvedených poplatkoch vyhodnotil za neprijateľné zmluvné podmienky spotrebiteľskej zmluvy.

6. Nakoľko z pripojeného spisu Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 1Zm/112/2009 nevyplývalo, že by sa zmenkový súd zaoberal obsahom spotrebiteľskej zmluvy, v súvislosti s ktorou vznikol vymáhaný nárok, ale rozhodoval výlučne na podklade tvrdení navrhovateľa a na podklade predloženého originálu zmenky, tak ako to upravovala právna úprava obsiahnutá v ustanoveniach § 175 a nasl. OSP v znení platnom a účinnom ku dňu vydania exekučného titulu. Keďže zmenkový súd vôbec neskúmal spotrebiteľskú zmluvu (nakoľko podľa vtedy platnej právnej úpravy tak ani nemohol robiť), plnenie z ktorej bolo zabezpečené predloženou zmenkou, nemohlo byť v základnom konaní ani prihliadnuté na prípadné neprijateľné podmienky, obmedzenie alebo neprípustnosť použitia zmenky, prípadne na rozpor s dobrými mravmi alebo zákonom.

7. Vzhľadom na vyššie uvedené súd prvej inštancie uzavrel, že oprávnená nesplnila formálne predpoklady ust. § 243f ods. 1 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „EP“) a v zákonnej lehote riadne nedoplnila návrh na vykonanie exekúcie, čo je samé o sebe dôvodom na zastavenie exekúcie (§ 243f ods. 5 EP). Ani doplnením návrhu a ani pripojeným spisom zmenkového súdu súd prvej inštancie nemal za preukázané, že nie je daný dôvod na zastavenie exekúcie podľa ust. § 57 ods. 1 písm. m) EP, a to s poukazom na ust. § 243f ods. 4 EP, v zmysle ktorého platí prezumpcia dôvodov na zastavenie exekúcie). Keďže oprávnená nepreukázala, že tu nie je daný dôvod na zastavenie exekúcie, súd exekúciu podľa ustanovenia § 57 ods. 1 písm. m) EP zastavil s poukazom na ustanovenie § 243f ods. 4 a 6 EP, t.j. súd uplatnil v tomto prípade dôkaz opaku.

8. Vo vzťahu k trovám exekúcie, súd prvej inštancie priznal súdnemu exekútorovi hotové výdavky, a to konkrétne poštové výdavky celkovo v sume 29,95 eura (bez DPH), ktoré takto vynaložené považuje súd za primerané rozsahu exekúcie, a preto ich priznal v uvedenom rozsahu.

9. V súvislosti s trovami konania súd prvej inštancie rozhodol podľa ust. § 256 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), pretože oprávnená procesne zavinila zastavenie konania nesplnením povinnosti uloženej jej v ust. § 39 ods. 4 EP v nadväznosti na ust. § 243f ods. 1 EP, z ktorého dôvodu majú povinní nárok na náhradu trov konania, avšak títo si žiadne trovy konania neuplatnili a ani z obsahu spisu nevyplýva, že by im nejaké trovy konania vznikli, preto im súd náhradu trov konania nepriznal.

10. Na odvolanie oprávnenej Krajský súd v Prešove uznesením zo dňa 18. mája 2023 č. k. 9CoE/58/2022-127, uznesenie súdu prvej inštancie vo výrokoch I. a III. potvrdil s tým, že povinným nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

11. Odvolací súd preskúmal obsah spisu a skonštatoval, že odvolanie oprávnenej nie je dôvodné. Podľa názoru odvolacieho súdu súd prvej inštancie zistil skutkový stav dostatočne a vyvodil z neho aj správny právny záver. Keďže v rámci odvolacieho konania nedošlo k zmene skutkových a právnych zistení, odvolací súd si osvojil náležité odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, na ktoré v plnom rozsahu odkázal.

12. Odvolací súd skonštatoval správnosť záveru súdu prvej inštancie v tom, že rozhodnutie, ktoré bolo podkladom na vykonanie exekúcie (zmenkový platobný rozkaz - exekučný titul), bolo vydané v konaní, v ktorom sa uplatňoval nárok zo zmenky, a že tento nárok vznikol v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou. Za dostatočne preskúmané považoval odvolací súd, keď sa súd prvej inštancie v súlade s ust. § 243f ods. 6 EP zaoberal otázkou, či je daný dôvod na zastavenie exekúcie. Nakoľko domnienka podľa ust. § 243f ods. 4 EP nebola listinami predloženými oprávnenou vyvrátená (tzn. nebol preukázaný opak), súd prvej inštancie správne exekúciu zastavil.

13. Po vzatí do úvahy, že exekučným titulom bol v danom prípade zmenkový platobný rozkaz, pri

vydávani ktorého sa nezohľadňuje kauza zmenky, ale len samotná zmenka, súd prvej inštancie podľa názoru odvolacieho súdu správne aplikoval na preskúmaný prípad ust. § 57 ods. 1 písm. m) EP. Dôraz odvolací súd kladol na skutočnosť, že išlo o nárok zo zmenky, ktorý vznikol v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou, pričom v základnom konaní nebolo prihladené tak na neprijateľné zmluvné podmienky, ani na obmedzenie alebo neprípustnosť použitia zmenky alebo na rozpor s dobrými mravmi alebo so zákonom.

14. Stotožňujúc sa so závermi súdu prvej inštancie odvolací súd uzavrel, že zmenkový súd v základnom konaní rozhodoval v súlade s vtedy účinným procesným predpisom (OSP), tzn. rozhodoval len na základe predloženia originálnu zmenky, kedy nemal k dispozícii Úverovú zmluvu, ani zmluvu o zmenkovom vyplňovacom práve, preto ani nemohol preskúmať, či nárok uplatňovaný zo zmenky nemá základ v aplikácii neprijateľných zmluvných podmienok alebo, či nie je v rozpore s obmedzením, alebo neprípustnosťou použitia zmenky alebo s dobrými mravmi alebo so zákonom. Vzhľadom na správnosť výroku súdu prvej inštancie vo veci samej, ktorému zodpovedali aj správne výroky o trovách exekúcie (II.) a trovách konania (III.), odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil v zmysle ust. § 387 ods. 1, 2 CSP.

15. Proti uzneseniu odvolacieho súdu podala oprávnená (ďalej aj ako „dovolateľka“) prostredníctvom svojho právneho zástupcu dovolanie, ktorého prípustnosť výslovne odôvodnila ust. § 421 ods. 1 písm. b) CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

16. V rámci podaného dovolania povinná nesprávne právne posúdenie videla v tom, že podľa ust. § 52 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení účinnom do 31. decembra 2007 (ďalej len „OZ“) úverová zmluva nemôže byť považovaná za spotrebiteľskú zmluvu.

17. Súčasne dovolateľka argumentovala aj tým, že podľa ust. § 1 ods. 2 písm. a) zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom do 31. decembra 2007, sa tento zákon nevzťahoval na zmluvy o poskytnutí úveru na účely nadobudnutia existujúcich, alebo projektovaných nehnuteľností, dodatočné, alebo ďalšie stavebné úpravy dokončených stavieb a ich údržbu. V tejto súvislosti dovolateľka poukázala na článok 1 ods. 2 Úverovej zmluvy, kde sa uvádza: stavebný účel, tzn. na nadobudnutie nehnuteľnosti, dodatočné, alebo ďalšie stavebné úpravy dokončených stavieb a ich údržby. Uvedené tak predstavuje ďalší dôvod, prečo úverovú zmluvu nemožno podľa dovolateľky kvalifikovať ako zmluvu o spotrebiteľskom úvere podľa zákona o spotrebiteľských úveroch.

18. Dovolateľka trvá na tom, že súdy mali pri posudzovaní naplnenia dôvodov na zastavenie exekúcie aplikovať právnu úpravu platnú a účinnú v čase uzatvorenia Úverovej zmluvy, vystavenia zmenky, poprípade v čase vydania zmenkového platobného rozkazu, a preto sa dopustili neprávneho právneho posúdenia.

19. Prípustnosť dovolania dovolateľka odôvodňovala poukazom na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaniach vedených pod sp. zn. 3Oboer/1/2017 sp. zn. 3Oboer/10/2017, sp. zn. 3Oboer/5/2017 a sp. zn. 2ECdo/8/2017. Otázku zásadného právneho významu dovolateľka formulovala nasledovne: „či možno zmluvu o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere z roku 2004 uzavretú medzi právnou predchodkyňou dovolateľky a povinnými považovať za spotrebiteľskú zmluvu, keď sa ust. § 52 ods. 1 OZ a ust. § 1 ods. 2 písm. a) zákona o spotrebiteľských úveroch na predmetnú zmluvu nevzťahujú“.

20. Dovolateľka odmieta závery konajúcich súdov, že bol daný dôvod na zastavenie exekúcie v celom rozsahu. Na podporu svojej argumentácie dovolateľka upriamila pozornosť na nález Ústavného súdu SR zo dňa 20. februára 2020 sp. zn. II. ÚS 299/2019. Keďže súdy vedeli identifikovať rozsah neprijateľných podmienok v konkrétnych sumách, podľa dovolateľky mali súdy v prípade splnenia zákonných podmienok zastaviť exekúciu, iba v tejto príslušnej časti, resp. sume.

21. Okrem vyššie uvedených tvrdení dovolateľka vo svojom dovolaní uviedla, že sa odvolací súd nijakým spôsobom nevysporiadal s ňou uplatnenými vecnými argumentami, z ktorého dôvodu považuje dovolateľka odôvodnenie napadnutého uznesenia odvolacieho súdu za nepreskúmateľné, čím došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý súdny proces.

22. Podporne dovolateľka poukázala na uznesenie Okresného súdu Nové Zámky zo dňa 7. februára 2023 sp. zn. 14Er/751/2007, v ktorom konajúci súd v identickej veci uviedol, že zmluva o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere uzavretá právnou predchodkyňou oprávnenej v postavení banky a povinnými v postavení dlžníka nie je spotrebiteľskou zmluvou.

23. V závere dovolateľka navrhla dovolaciemu súdu, aby uznesenie odvolacieho súdu v spojení s uznesením súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

24. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (ďalej aj ako „dovolací súd“) [(ust. § 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“)], po zistení, že dovolanie podala včas oprávnená zastúpená v súlade s ust. § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (ust. § 443 CSP) preskúmal vec a dospel k záveru, že tento mimoriadny opravný prostriedok oprávnenej treba odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (§ 447 písm. c) CSP).

25. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie odvolacieho súdu. Výnimočnosti tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti v Civilnom sporovom poriadku.

26. Dovolací súd uvádza, že novelou Exekučného poriadku vykonanou zákonom č. 2/2017 Z. z., nadobudlo 1. apríla 2017 účinnosť ust. § 202 ods. 4 EP, podľa ktorého dovolanie ani dovolanie generálneho prokurátora proti uzneseniu vydanému v exekučnom konaní, nie je prípustné. Dovolací súd dodáva, že zákon č. 2/2017 Z. z. síce k úpravám účinným od 1. apríla 2017, v prechodnom ustanovení § 243h ods. 1 veta prvá stanovil, že ak v § 243i až § 243k neustanovuje inak, exekučné konania začaté pred 1. aprílom 2017, sa dokončia podľa predpisov účinných do 31. marca 2017, no vo vzťahu ku konaniam o opravných prostriedkoch, teda ani k dovolaciemu konaniu, neurčil žiadne pravidlo.

27. V preskúmvanej veci bolo dovolacie konanie začaté podaním dovolania elektronicky 17. augusta 2023 (potvrdenie o odoslaní podania č.l. 145 spisu), doručeným na súd prvej inštancie dňa 17. augusta 2023 (doručenka č.l. 144 spisu), teda za účinnosti novej právnej úpravy. Prípustnosť dovolania oprávnenej, preto nie je daná. Vzhľadom na povinnosť ústavne konformného výkladu pri riešení tejto otázky, a teda vzhľadom na rešpektovanie ústavných princípov dôvery v platné právo a legitímneho očakávania, ako aj dôvery v správnosť aktov orgánov verejnej moci, vrátane v nich obsiahnutého poučenia o možnosti opravných prostriedkov, považoval dovolací súd za správne, aby sa prípustnosť dovolania posudzovala podľa právnej úpravy platnej v čase vydania napadnutého rozhodnutia.

28. Dovoláním napadnuté rozhodnutie bolo vydané dňa 18. mája 2023, to znamená už za účinnosti novej právnej úpravy. Pokiaľ teda prechodné ustanovenie Exekučného poriadku neurčilo vo vzťahu k dovolaciemu konaniu žiadne pravidlo a dovolanie (ako i ním napadnuté rozhodnutie krajského súdu) bolo podané už za účinnosti novelizovanej právnej úpravy, je potrebné vychádzať z princípu okamžitej aplikability procesných noriem. K uvedenému záveru dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky aj v rozhodnutiach sp. zn. 3ECdo/16/2017, 3ECdo/26/2017, 3ECdo/27/2017, 4ECdo/23/2017, 5ECdo/10/2017, 7ECdo/3/2017, 8ECdo/17/2017, 5ECdo/2/2018, ktorý záver vyhodnotil ako ústavne konformný aj Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v uzneseniach sp. zn. II. ÚS 185/2018, III. ÚS 276/2018, I. ÚS 281/2018 a náleze I. ÚS 259/2018.

29. Z hľadiska prípustnosti dovolania bolo preto na predmetné dovolacie konanie potrebné aplikovať právnu úpravu Exekučného poriadku v znení účinnom od 1. apríla 2017, ktorá prípustnosť dovolania

proti uzneseniu vydanému v exekučnom konaní vylúčila. Dovolanie oprávnenej proti uzneseniu, ktorým odvolací súd potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie o zastavení exekúcie, je bez ďalšieho neprípustné.

30. Vo vzťahu k argumentácii dovolateľky ohľadom prípustnosti dovolania konštatovanej v uzneseniach Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Oboer/5/2017 zo dňa 27. júna 2017, sp. zn. 3Oboer/10/2017 zo dňa 24. augusta 2017, sp. zn. 3Oboer/1/2017 zo dňa 28. septembra 2017 a sp. zn. 2ECdo/8/2017 zo dňa 30. augusta 2018, dovolací súd zdôrazňuje, že tieto rozhodnutia nemožno na daný prípad aplikovať, pretože v uvedených konaniach boli dovolaním napadnuté rozhodnutia odvolacích súdov vydané ešte pred účinnosťou novely Exekučného poriadku, tzn. pred 1. aprílom 2017.

31. Pre úplnosť dovolací súd považuje za potrebné poukázať na uznesenie Ústavného súdu SR č. k. III. ÚS 349/2020-25 zo dňa 22. septembra 2020, ktorý konštatoval, že uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6ECdo/15/2017 zo dňa 27. septembra 2017 došlo k ustáleniu právneho názoru najvyššej súdnej inštancie všeobecného súdnictva na otázku prípustnosti dovolania pre nesprávne právne posúdenie vecí podľa § 421 ods. 2 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým do 31. marca 2017 rozhodol o odvolaní proti uzneseniu exekučného súdu o zastavení exekúcie v zmysle § 57 ods. 1 písm. m) Exekučného poriadku tak, že prípustnosť dovolania je vylúčená. Predmetné rozhodnutie podľa názoru Ústavného súdu SR predstavuje judikatúrny smer, ktorý síce nie je formálne záväzný, ale nie je ani bez normatívneho významu pre ďalší vývoj rozhodovacej činnosti všeobecných súdov vrátane najvyššieho súdu, ktorá sa už prejavila v súdnej praxi (I. ÚS 312/2019, II. ÚS 295/2019). Zdôraznil tiež, že vo svojej doterajšej rozhodovacej činnosti opakovane dospel k právnemu záveru o neprípustnosti dovolania v exekučných konaniach za obdobných skutkových a právnych okolností, ako to je v práve posudzovanej ústavnej sťažnosti, čo preukazujú viaceré jeho rozhodnutia (napr. I. ÚS 74/2019, II. ÚS 185/2018, I. ÚS 281/2018, III. ÚS 276/2018, III. ÚS 177/2018, III. ÚS 311/2020).

32. Dovolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi dovolania, so zreteľom na vyššie uvedené, dovolanie oprávnenej podľa ust. § 447 písm. c) CSP ako neprípustné odmietol bez toho, aby sa zaoberal dôvodnosťou podaného dovolania.

33. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (ust. § 451 ods. 3 veta druhá CSP). O trovách dovolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa ust. § 453 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP, pričom povinným, ktorí boli v dovolacom konaní úspešní, nepriznal náhradu trov konania, keďže im v dovolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

34. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.